

der ligger deri, at Theatret arbejder for sig selv, at det selv kommer til at nyde Godt af de Indtagter, det erhverver. Ja, dersom Sagen nu virkelig stod saaledes, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn troede, saaledes som han forestillede sig, at det stod, saa vilde der deri være indeholdt saa store, saa vigtige Motiver til at fravaade det foreliggende Forslag, at jeg med den højeste Grad af Betænelighed vilde være gaaet ind paa det. Jeg tillader mig imidlertid at tro, at den ærede Læser har overset et Punkt i Loven om Theaterbygningens Opførelse af 18de Juni 1870, det nemlig, at det ved Finantsloven for 1875—76 skulde afgjøres, hvorledes Theatrets Mellemværende med Sorø Akademi vilde være at lifvøide. Saaledes staar der i Loven om Theaterbygningens Opførelse, og paa Finantsloven 1875—76 blev det da vedtaget, at Gjælden til Sorø Akademi skal forrentes og afbrages; foreløbig har det været en Umulighed at yde enten Renten eller Afdrag, fordi Midlerne dertil have manglet. Men dersom man havde fortsat paa den gamle Vej, dersom man var bleven ved det hidtil Bestaaende, vilde Tilstanden have været den, at, naar vi fik dækket den Underbalance, som endnu er tilbage paa 17,000 Kr. — og det vil højst sandsynlig kunne ske i det nu løbende Theatersaar — saa blev det næste Krav at tilveiebringe en Kassebeholdning for Theatret, saa stor som dets Drift kunde kræve, navnlig under Genfyn til, at Theatret begynder med 2 Maanedes, hvori der ingen Indtagter ere; dertil vil behøves et Bælsb af omtrent 60,000 Kr., maaske lidt mindre, men et saadant Bælsb vil være fornødent. Naar nu ogsaa de ere tilveiebragte ved Theatrets egne Bestræbelser, hvad staar der saa bagved? Har det ærede Medlem, som nu med saa megen Sikkerhed talte om denne Sag, rigtig set paa, hvorledes det Budget, som nu har hvilet paa Theatret, ender? Det ender med Renten og Afdrag til Sorø Akademi af det ved Theatrets Bygning efter Loven om Theaterbygningens Opførelse udgivne Bælsb, omfattende tillige alle senere Udgifter til Theatret, og dertil endnu den resterende Gjæld for den gamle, forlængst nedrevne Theaterbygningens Bagdel. Alt dette tilfammen udgjør 1,150,000 Kr. Naar man altsaa efter den nuværende Ordning er naaet til at betale Gjælden og at skaffe den Kassebeholdning, som man ikke kan undvære, saa skal man til at forrente og afbrage gammel Gjæld. Maa jeg nu spørge, om det ærede Medlem tror, at der deri ligger nogen egentlig opmuntrende Lante for Theatrets Personale, tror det ærede Medlem, at der derved vil vaagne en Begeistring for at faae den gamle Gjæld betalt, saaledes at man passer paa ikke at bruge formeget Gas til Belysning, ikke at bruge en Klud her eller der mere, end der i allerstængeste Forstand maatte være fornødent? Jeg tvivler meget derpaa; havde jeg været den Overbevisning, saa tilstaa-

jeg, at jeg ikke saa let var gaaet ind paa Udvalgets Flertals Forslag, som her foreligger, men jeg er overbevist om, at, som Sagen stiller sig nu, vil efterhaanden den Begeistring, som det ærede Medlem beskriver, tabe sig; thi man vilde tabe Sjælfen af selv at komme til at raade over, hvad Theatret erhverver. Og i strengeste Forstand er jo denne Sætning heller ikke rigtig; der har aldrig, det jeg tror, været Nogen, som gif videre i sin Betragtning over Naadigheden over Theatrets selverhvervede Midler, end dertil, at et Mars Underbalance kunde dækkes ved et andet Mars Overskud. Men skulde man gaa videre, skulde man navnlig tænke paa nu f. Ex. at bygge en Underkjørelse ved Theatret over mod Hotel du Nord, skulde man tænke paa at fuldføre de Forskjønnelsesarbejder, som endnu staa tilbage ved det kongelige Theater, da er det en Selvfølge, at man maatte begjære en særskilt Bevilling dertil; paa anden Maade kunde det efter min Mening ikke efter de hidtil gjældende Regler lovlige udføres. Altsaa, naar man overveier Sagen lidt næriere, tror jeg, at det ærede Medlem vilde komme til noget at modificere sin Opfattelse af den. Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger, som jeg, da jeg nu strax er kommen til at tage Ordet, ikke kan lade være at tage Genfyn til. Det ærede Medlem purgte først, om det var Meningen, at Ministeriet vilde have Ret til, naar Vædringsforslaget vedtoges, at forandre Udgangsprisen; det antager jeg for at være Tilfældet; det kan være rigtigt, økonomisk rigtigt af og til at foretage Vædringer i disse Priser, og de Erfaringer, der i den Henseende vindes, bør efter min Mening rettest benyttes af Ministeriet, selvsjælgelig efter Samraad med Theaterchefen. Priserne ere jo heller ikke for de enkelte Dele af Theatret vorede paa Finantsloven, om ogsaa Vædringsforslaget vedtages. Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om Priserens Størrelse i det Hele taget, at de vare tilbøielig temmelig høie. Det er meget muligt, at det forholder sig saaledes, Meningerne derom ere imidlertid delte, og naar det ærede Medlem dertil knyttede Ønsket om ogsaa at bringe Andre end dem, der kunne betale de høie Priser, ind i Theatret, saa har jo den Foranstaltning, jeg har sat i Værk i den Henseende, just havt dette Formaal for sig, nemlig en Gang imellem at give saaledes billige Forestillinger, Forestillinger til det Halve af de sædvanlige Priser, saaledes at man tillige drog Omsorg for, at Billetterne virkelig kom

Rettelse.

Sp. 759, L. 6 f. o.: „8 og 10“ læs: „8, 9 og 10“.